

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci žalobce: **Mgr. A. B., bytem xxx, xxx, adresa pro doručování xxx, xxx**, zastoupen JUDr. Ivo Kahánkem, advokátem se sídlem Za rybářstvím 203/3, Praha 4 - Háje proti žalované: **Česká komora autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě, Autorizační rada se sídlem Sokolská 15, Praha 2**, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 30.6.2005, zn. 219/AR/05,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Soud určuje odměnu právního zástupce žalobce JUDr. Ivo Kahánka v částce 8.950,- Kč, která bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 60-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí České komory autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě, Autorizační rady (dále jen ČKAIT) ze dne 30.6.2005, zn. 219/AR/05, kterým žalovaná neudělila žalobci autorizaci v oboru „ pozemní stavby“ v důsledku žalobcem absolvované zkoušky zvláštní způsobilosti (autorizační zkoušky).

V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaná uvedla, že podle § 10 odst. 1 Autorizačního řádu ČKAIT byla žalobcem absolvovaná autorizační zkouška hodnocena zkušební komisí stupněm „nevyhověl“. Autorizační rada se seznámila s protokolem o vykonání autorizační zkoušky a neshledala důvody, věcné i procedurální nedostatky, které by vedly ke změně rozhodnutí zkušební komise. Žalovaná uvedla, že žalobce byl s výsledky hodnocení zkoušky zkušební komisí seznámen v den zkoušky, o udělení autorizace přitom může žádat znovu v souladu s ust. § 7 odst. 5 zákona č. 360/1992 Sb. znovu až po uplynutí 1 roku. Z uvedených důvodů žalovaná rozhodla tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

Proti uvedenému rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

Žalobce v žalobě nejprve uvedl, že požádal žalovanou dne 12.1.2005 o udělení autorizace v rozsahu autorizovaného technika v oboru „pozemní stavby“. V přílohách žádosti osvědčil zákonem požadovanou odbornou praxi a odborné vzdělání, mimo jiné i maturitním vysvědčením průmyslové školy stavební v oboru „pozemní stavby“ v označených oblastech stavebnictví a to v rámci učebních osnov absolvované školy. Protože žalovaná podrobila žalobce dne 27.4.2005 zkoušce odborné způsobilosti, avšak nepodrobila jej rozdílové zkoušce, dovodil žalobce, že žalovaná považovala odborné znalosti žalobce nabyté odborným vzděláním za vyhovující pro obor, rozsah a obsah vyžádané autorizace.

Žalobce uvedl, že v první části zkoušky dne 27.4.2005 konané formou testu osvědčil žalobce znalost platných právních předpisů, když dosáhl 95 % správných odpovědí. Poté žalobce předložil projekt realizované stavby- přístavby domu čp. xxx xxx, na niž se osobně jako projektant podílel, včetně potvrzení povolaného orgánu státní správy, že stavba byla realizována. Žalobce nesouhlasil s tím, že u této části zkoušky žalovaná shledala nedostatky projektu, neboť odhlédla od skutečnosti, že rozsah a obsah projektu byl v souladu s § 18 odst. 4 vyhl. č. 132/1998 Sb. omezen s vědomím stavebního úřadu a bážirovala na nedostatecích rozsahu a obsahu předloženého projektu, kladla žalobci otázky z oblasti žalobcova uznaného vzdělání, nereagovala na žalobcovy námitky, že se jedná o jednoduchou, realizovanou stavbu, na kterou bylo vydáno stavební povolení i kolaudační rozhodnutí. Žalobce spatřoval nesprávnost postupu žalované v tom, že napadla předloženou dokumentaci, ačkoliv stavba podle této dokumentace byla s povolením stavebního úřadu realizována poté, kdy stavebním úřadem byla uznána za správnou, úplnou a proveditelnou.

Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí ČKAIT a uložil žalované žalobci autorizaci udělit

Žalobce také z toho důvodu, že neudělením autorizace se mu nepodařilo doložit doklad o odborné způsobilosti a tím mu hrozilo zrušení živnostenského listu na projekční činnost ve výstavbě, čímž by mu vznikla škoda, navrhl, aby soud vydal předběžné opatření, kterým by se Městský úřad Rokycany, živnostenský odbor zdržel správního řízení ve věci živnostenského oprávnění žalobce.

Žalobce k podané žalobě připojil listiny dokládající vydání stavebního povolení a kolaudačního rozhodnutí ohledně přístavby a stavebních úprav rodinného domu čp. xxx na pozemku parc. č. xxx v kat. území xxx, jehož projekt byl předmětem části autorizační zkoušky žalobce a dále předložil jemu vydaný živnostenský list na předmět podnikání „Projektová činnost ve výstavbě“, Učební plán a učební osnovy pro průmyslové školy z r. 1951 a podání žalobce ze dne 5.5.2005 k Dozorčí radě ČKAIT označení jako „Stížnost a pokus o smír“ a současné odvolání do rozhodnutí zkušební komise pro neoprávněný postup podle § 89 odst. 6 zákona č. 360/1992 Sb.

K výzvě soudu žalobce předložil písemné vyhotovení napadeného rozhodnutí ze dne 30.6.2005 a doplnění žaloby, neboť podanou žalobu časově směřoval nejprve proti ústním závěrům žalovaného ještě před vydáním písemného rozhodnutí. V doplnění žaloby uvedl, že

napadá svévolný postup žalované, spočívající v tom, že zkušební komise žalované kladla otázky a hodnotila žalobcovy odborné znalosti i z oblasti, které byly součástí žalobcova odborného vzdělání, uznaného žalovanou. Tím žalovaná porušila práva žalobce zaručená v ust. § 8 odst. 6 písm.a) zákona č. 360/1992 Sb. a rozhodla o neudělení autorizace, aniž se vypořádala s věcnými námitkami žalobce ze dne 5.5.2005.

Ve svém vyjádření k podané žalobě žalovaná uvedla, že žalobce se dne 27.4.2005 podrobil písemné a ústní zkoušce v souladu se zákonem č. 360/1990 Sb a v důsledku nesplnění podmínek pro udělení autorizace se žalovaná rozhodla mu autorizaci ve smyslu citovaného zákona neudělit. Žalovaná namítla nedostatek aktivní legitimace žalobce, když žalobce podal žalobu k soudu dne 14.6.2005, přičemž žalovaná zaslala žalobci své rozhodnutí až 30.6.2005. Z uvedených důvodů žalovaná navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

Usnesením ze dne 30.11.2005, č.j. 9 Ca 18/2/2005 soud odmítl návrh žalobce na vydání předběžného opatření pro nepřipustnost z hlediska ust. § 38 odst.3 a ust. § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s.

Při prvním jednání před soudem žalobce trval na žalobních námitkách.

K dotazu soudu, v jaké úrovni odborných znalostí a praktických zkušenosti byl žalobce testován, zda v úrovni roku 1961, kdy skládal maturitní zkoušku či k úrovni pozdějších let, žalobce uvedl, že mu byly kladeny otázky, k jejichž výsledku se např. dojde jinou formou výpočtu, který je rovněž správný a obecně bez bližšího rozvedení trval na své námitce, že byl testován a hodnocen v rámci odborných znalostí jeho studia.

K dotazu soudu, od které doby platí norma ČSN 730540 zmíněná v jedné části odborného okruhu otázek v zápise o zkoušce odborné způsobilosti, žalobce uvedl, že neví, odkdy je platná, že normy nejsou závazné a jsou pouze měřítkem a neví, čeho se tato norma týká. Poukázal na seznam československých norem v publikaci „Stavatelství II. Díl, autor J. Krofta s tím, že tyto normy nemusí znát z paměti.

Žalobce dále uvedl, že existuje rozdílová zkouška k tomu, když žadatel chce získat autorizaci v odborné kvalifikaci, k níž nedosáhl určitého stupně odborného vzdělání, to se ovšem žalobce netýkalo. Žalobce nebyl povinen absolvovat rozdílovou zkoušku a byl nezákonně tázan na to, co bylo již součástí jeho odborného vzdělání, které dokládá maturitním vysvědčením. Domnívá se, že žalovaná rozšířila výklad zákona v podmínce uvedené v ust. § 8 odst. 6 písm. a) v části věty za interpunkcí. Pokud měla žalovaná pochyby o úplnosti odborného vzdělání žalobce, měla ho přizvat k rozdílové zkoušce. K tvrzení zástupce žalované, že odbornou školu absolvoval v r. 1961 uvedl, že od r. 1992, kdy žalovaná Komora vznikla, projektoval bez autorizace a autorizaci nepotřeboval.

Zástupce žalované při jednání před soudem uvedl, že autorizační zkouška proběhla z hlediska teoretických i praktických znalostí žalobce a z protokolu o průběhu autorizační zkoušky je patrné, že žalobce neuspěl ani v jedné části ústní zkoušky. K námitkám žalobce, že zkušební komise prověřovala odborní znalosti žalobce uznané maturitní zkouškou právní zástupce žalované uvedl, že žalobce složil maturitní zkoušku v r. 1961 a od té doby došlo ke změnám v odborných přístupech ke stavbám, existují jiné materiály, jiné výpočty. Žalovaná je přitom garantem odborných znalostí žadatelů o autorizaci a postupovala v souladu se zákonem. Autorizační komise se skládá z 5 osob, přičemž předseda komise dozoruje správný průběh zkoušky. Klasifikační tabulka se vztahuje k písemné části zkoušky, v níž žalobce uspěl, protokol o zkoušce způsobilosti včetně pohovoru nad předloženou projektovou dokumentací a projektem organizace výstavby se vztahují k ústní části zkoušky, která je předmětem sporu. Právní zástupce žalované poukázal na to, že uvedený přednes žalobce svědčí o nízké úrovni technického a právního povědomí žalobce, když autorizovaný technik je

povinen znát technické normy a umět je aplikovat. Konkrétní norma uvedená v protokolu o odborné zkoušce je norma, která v r. 1961 neplatila, od té doby došlo k přijetí dvou stavebních zákonů a při zkoušce otázky směřovaly k tomu, co bude žalobce jako autorizovaná osoba potřebovat nyní k výkonu své autorizační činnosti. Přítomný zástupce žalované dále poukázal na slib, který skládá osoba, jíž je udělena autorizace. Právní zástupce žalované uzavřel, že žalobce byl testován ze schopností aplikovat teoretické znalosti nabyté v rámci středoškolského vzdělání v současných podmínkách praxe, v čemž se neosvědčil

Po provedeném řízení Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 21.3.2007 č.j. 9 Ca 182/2005- 53 podanou žalobu zamítl. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí podle § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb. vycházel z následujících skutečností a důvodů.

Soud předně shledal podmínky k projednání žaloby, i když žalobce podal k soudu žalobu časově dříve (dne 14.6.2005) než mu bylo žalovanou Komorou vydáno a doručeno písemné vyhotovení napadeného rozhodnutí (30.6.2005), když takovýmto způsobem reagoval na jemu ústně sdělené závěry autorizační zkoušky. Nicméně v době, kdy po podání žaloby soud činil prvotní úkony, mimo jiné i k vyjasnění předmětu řízení a k rozhodnutí o žalobcově návrhu na předběžné opatření, došlo již k doručení napadeného rozhodnutí v jeho písemné podobě žalobci, tedy v době podané žaloby nastal právní stav, kdy při vydání a doručení rozhodnutí žaloba byla stále u soudu podána, tuto skutečnost nemohl soud pominout a rozhodnout pouze formálně (z hlediska data podání žaloby a data doručení rozhodnutí) o předčasnosti žaloby, když v mezidobí materiálně již nastaly podmínky pro projednání žaloby. Soud také shledal, že zde nejsou jiné procesní podmínky, které by bránily přezkumu rozhodnutí, když v dané věci nešlo o případ kompetenční výluky z přezkumu podle § 70 písm. d) ani o případ vyloučení přezkumu zvláštním zákonem dle § 70 písm. f) s.ř.s., neboť zákon č. 360/1992 Sb. v ust. § 31 soudní ochranu před rozhodnutím o neudělení autorizace umožňuje.

Věcně soud posoudil žalobní námitky takto :

Dnem 1.1.2005 vstoupil v účinnost zákon č. 224/2003 Sb., kterým došlo k novelizaci zákona č. 360/1992 Sb., o výkonu povolání autorizovaných architektů a o výkonu povolání autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě, který v ust. čl. II. - přechodná ustanovení, v bodu 3. stanovil, že oprávnění k projektování a oprávnění k provádění staveb udělená podle vyhlášky č. 8/1983 Sb. , o zvláštní způsobilosti k některým činnostem ve výstavbě ve znění vyhlášky č. 73/1987 Sb., nebo vyhlášky č. 186/1990 Sb. , o oprávnění k projektové ve výstavbě zaniká uplynutím 12 měsíců ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. V důsledku uvedené úpravy žalobce, kdy žalobce pozbyl oprávnění k projektování na základě zvláštní způsobilosti k některým činnostem ve výstavbě, která do 31.12.2004 nahrazovala autorizaci podle zákona č. 360/1992 Sb. žalobce žádostí ze dne 12.1.2005 požádal žalovanou Komoru o udělení autorizace jako nezbytné podmínky k výkonu živnostenského oprávnění na projektovou činnost ve výstavbě.

Soud vyšel ze žalobních bodů, podle kterých byla předmětem sporu z podnětu žalobních námitek nezákonnost rozhodnutí, která je žalobcem spatřována toliko v tom, že závěry napadeného rozhodnutí o neudělení autorizace žalobci byly učiněny na základě nesprávného hodnocení výsledků zkoušky v důsledku :

- 1) nesprávné metodiky a postupu zkušební komise žalované při autorizační zkoušce, kdy zkušební komise v ústní části této zkoušky ověřovala takové odborné znalosti, které byly součástí žalobcova odborného středoškolského

vzdělání ukončeného maturitní zkouškou, která však byla žalovanou uznána a

- 2) zpochybnění úplnosti, správnosti a realizovatelnosti projektu přístavby rodinného domu, ačkoli tato žalobcem při zkoušce obhajovaná stavba byla příslušným stavebním úřadem povolena a zkolaudována.

Uvedenými námitkami byly dány meze přezkumné činnosti soudu a to v takovém rozsahu, že úkolem soudu bylo zkoumat, zda žalovaná při provádění autorizační zkoušky nepřekročila své pravomoci při ověřování znalostí potřebných pro výkon potřebných odborných činností v rozporu se žalobcem namítaným ust. § 8 odst. 6 zákona č. 360/1992 Sb. a dále, zda byla oprávněna zpochybnit správnost žalobcem předloženého projektu, byť tento projekt byl odsouhlasen příslušným stavebním úřadem, byl realizován a realizovaná stavba byla i zkolaudována.

Žalobcem nastolené sporné otázky jsou otázkami právními a týkají se rozsahu pravomoci žalované profesní komory při udělování autorizace v příslušném oboru podle zákona č. 360/1992 Sb., při nichž soud pouze přezkoumává, zda žalovaná jako samostatná profesní organizace v rámci své přenesené působnosti nepřekročila meze své činnosti a svých oprávnění stanovených zákonem ve smyslu čl. 2 odst. 2 a 3 Listiny základních práv a svobod. Úkolem soudu přitom není zabývat se odbornou stránkou věci, přehodnocovat výsledky autorizační zkoušky a dospívat k jiným odborným závěrům, neboť soud jako orgán moci soudní si nemůže přisvojovat a nemůže suplovat výkonné pravomoci žalované jako samosprávné stavovské organizace stanovené zákonem. Soud však přezkoumává, zda závěr žalované o neudělení autorizace byl přijat v mezích zákona, na základě logické úvahy a nevybočuje ze zákonných mezí.

Protože žalobce v dané věci nenamítal konkrétní nesprávná hodnocení jeho odpovědi na jednotlivé otázky kladené mu v průběhu zkoušky, soud shledal jako postačující pro závěr, žalovaného jeho odůvodnění v napadeném rozhodnutí, že žalobci nelze autorizaci udělit, když výsledky jeho autorizační zkoušky byly hodnoceny zkušební komisí stupněm „nevyhověl“. Rozhodnutí žalovaného tedy nebylo libovolné či svévolné, žalovaný měl pro své rozhodnutí podklad, kterým se řídil a který byl, jak vyplývá ze správního spisu, zpracován v klasifikačním hodnocení zkušební komisí, která je podle § 29 a organizačního řádu žalované legitimním orgánem žalované jmenovanou Autorizační radou Komory. Tvzení žalobce, že uvedený výsledek hodnocení autorizační zkoušky žalobce stupně nevyhověl jde nad rámec pravomoci žalované nemůže obstát.

Podle § 8 odst. 6 zákona č. 360/1992 Sb. ve znění platném v době rozhodování žalované předmětem zkoušky odborné způsobilosti je **ověření znalostí potřebných pro výkon příslušných odborných činností, zejména**

a) ověření odborných znalostí, pokud nejsou součástí uchazečova uznaného odborného vzdělání,

b) ověření znalosti platných právních předpisů upravujících výkon příslušných odborných činností, popřípadě činností souvisejících.

Uvedená právní úprava stanoví základní zásadu zkoumání odborné způsobilosti při udělování autorizace a to, že předmětem a současně i cílem autorizační zkoušky odborné způsobilosti je „ověření“ (ve smyslu „zjištění a potvrzení“) znalostí žadatele, přičemž se jedná o míru znalostí, které jsou potřebné pro výkon příslušných odborných činností. Protože jde o zkoušku zaměřenou za účelem výkonu „odborných“ činností autorizovaného architekta,

autorizovaného inženýra a autorizovaného technika (§ 3 cit. zákona) tedy osob, u nichž se již předpokládá určitý stupeň znalosti oboru na základě ukončeného odborného vzdělání, nelze smysl citovaného zákonného ustanovení vykládat jako zákaz ověřování odborných znalostí u takového absolventa příslušné odborné školy, který potřebné vzdělání v oboru nabyt. Užití podmiňovací spojky „, pokud“ pod písm. a) cit. zákonného ustanovení nelze vykládat jako nemožnost žalované, která je garantem prověření osobních odborných předpokladů žadatelů pro provozování odborných činností ve výstavbě, ověření odborných znalostí i u těch, kteří určitý stupeň odborného vzdělání získali. Žalobci, ale ostatně i žalované lze přisvědčit v tom, že cílem autorizační zkoušky a úkolem zkušební komise není uplatňovat požadavky v rozsahu testů maturitní zkoušky a dle učebních osnov z doby, kdy žadatel tuto zkoušku skládal. Žalované však nelze na základě citovaného ustanovení odeprít oprávnění při autorizační zkoušce stupeň nabytého odborného vzdělání ověřovat v praxi v souvislosti s vývojem oboru, novým stupněm poznání a rozvoje stavebně technické činnosti . To je smyslem a cílem autorizační zkoušky. Podle uvedené novelizace zákona č. 360/1992 Sb. s účinností od 1.1.2005 totiž nezbytnost této zkoušky dopadá i na osoby, které byly před tímto datem způsobilé k některým činnostem ve výstavbě na základě vyhl. č. 8/1993 Sb. ve znění vyhl. č. 73/1987 Sb. nebo vyhl. č. 186/1990 Sb., neboť pokud tuto zkoušku neabsolvují, nesplňují odbornou způsobilost stanovenou pro vázané živnosti v oblasti stavebnictví dle živnostenského zákona. I z tohoto pohledu je zřejmé, že znění ust. § 8 odst. 6 zákona č. 360/1992 Sb. nelze vykládat tak, že se požadavky autorizační zkoušky zásadně nevztahují na ty žadatele , kteří získali uznané odborné vzdělání vystavením dokladu o složení maturitní zkoušky a že ověřování jejich znalostí takto nabytých jde nad rámec zákona. Nelze totiž předpokládat, že by osoby, které měly oprávnění k projektování a k provádění staveb podle dřívějších předpisů, neměly určitý stupeň uznaného odborného vzdělání či praxe. Přesto jim tato způsobilost účinností novely zákona č. 360/1992 Sb. ke dni 31.12.2004 zanikla a vykonání autorizační zkoušky se jako podmínka pokračování jejich dosavadního oprávnění k projektové činnosti a provádění staveb na ně vztahuje.. S přijetím citované novely zákona se nároky na způsobilost k některým činnostem ve výstavbě zvýšily .Hlavním cílem novely zákona o autorizaci je transpozice směrnic č. 85/384/EHS a č. 99/42/ES o vzájemném uznávání profesních kvalifikací do právního řádu ČR tak, aby ČR mohla účinně plnit povinnosti vyplývající z těchto komunitárních norem již od doby jejího vstupu do Evropské unie. Transponované směrnice se dotýkají činností, které v České republice upravuje zákon o autorizaci, jmenovitě se týkají výkonu vybraných činností ve výstavbě autorizovaným architektem (§ 4 odst. 1), autorizovaným inženýrem (§ 5 odst. 1) a autorizovaným technikem (§ 5 odst. 2). a týkají se uznávání profesních kvalifikací prostřednictvím dokladů o formální kvalifikaci příslušného stupně, který lze uznat za rovnocenný v rámci výkonu práva usazování a volného pohybu služeb v členských státech Evropské unie. Již z toho vyplývá, že délkou vzdělání a přípravy pro účely § 11 se nerozumí skutečná délka vzdělání a přípravy, které uchazeč absolvoval, ale rozumí se vzdělání a příprava potřebná k vydání dokladu o kvalifikaci (autorizaci) odborné stavební činnosti. Pokud by tomu tak nebylo, požadavek zákona na předmět autorizační zkoušky pod písm. a) cit. zákonného ustanovení by byl nadbytečný, postačovalo by, kdyby zákon přímo stanovil uznání určitého vzdělání. Zákon však nehovoří o uznání určitého stupně odborného vzdělání, ale o udělení autorizace, jejímž předpokladem je ověření *znalostí* a to těch, které nejsou součástí žadatelova uznaného odborného vzdělání. Díkce zákona tak sama předpokládá existenci nových znalostí a poznatků, tím i vývojovou změnu míry potřeby takových znalostí k výkonu odborné stavební činnosti v závislosti na rozvoji výstavby, k uplatňování nových projektů, využívání nových materiálů, výpočtů, metod, stavebně technických požadavků, apod., jejichž znalost a praktická aplikace je dle zákona u žadatelů o autorizační zkoušku na místě ověřit.

Kromě uvedených hledisek a cílů novelizace zákona je třeba vzít v úvahu, že ust. § 8 odst. 6 cit. zákona nezakazuje ověřovat u žadatelů i s uznaným odborným vzděláním znalost určitých odborných otázek ze stavebních oborů i tím, že slovo „zejména“ užitá v citovaném zákonném ustanovení má demonstrativní význam, a to význam důrazu a orientace na stěžejní předměty zkoušky, kterými je odborná činnost jako taková (písm. a) a znalost právního základu a odborných činností (písm. b). V rámci tohoto demonstrativního výčtu pak nelze usuzovat na úmysl zákonodárce zakotvit v rámci tohoto demonstrativního uvedení předmětů zkoušky striktní *zákaz* zkoušky žadatelů, mají-li uznané odborné vzdělání, nýbrž spíše na to, že smyslem podmíněné věty uvozené spojkou „pokud“ měl zákonodárce v rámci demonstrativního výčtu předmětů zkoušky za cíl umožnit v této části zkoušky uznat některé znalosti, které jsou součástí žadatelova uznaného vzdělání. V takovém případě je však třeba mít na mysli, že půjde spíše o znalosti systémové, základní a principiálně neměnné, které v nových podmínkách ovšem nemohou postačovat pro udělení autorizace. Tento důvod je v případě žalobce umocněn ještě tím, že žalobce střední odbornou školu absolvoval v r. 1961 a jak doložil, na základě učebních osnov z r. 1951. Oporu v podkladech správního řízení pak nemá tvrzení žalobce, že byl zkoušen z úrovně znalostí nabytých na absolvované střední škole, když z protokolu o zkoušce odborné způsobilosti ze dne 27.4.2005 v její ústní části vyplývá, že žalobce nevyhověl v tématických okruzích zkoušky, které se týkaly současných energetických požadavků na budovy, materiálů (druhů povlakových krytin) orientace v obalových konstrukcích dle normy CSN 730540 a konkrétní projektové dokumentace, o níž sám žalobce doložil, že stavba podle ní realizovaná byla povolena v r. 2003 a kolaudována v r. 2004. Z uvedeného nelze dovodit, že šlo o skutečnosti, které neměly být předmětem autorizační zkoušky a že žalovaná při svém postupu vybočila z mezí stanovených zákonem.

Soud neshledal ani důvodnou druhou námitku žalobce, že žalovaný nesprávně hodnotil znalosti žalobce stupněm „nevyhověl“ v té části zkoušky, která se týkala obhajoby konkrétní projektové dokumentace rodinného domu, když dle žalobce byla stavba rodinného domu povolena a kolaudována příslušným stavebním úřadem.

Podle § 66 stavebního zákona ve stavebním povolení stanoví stavební úřad závazné podmínky pro provedení a užívání stavby. Podle § 82 odst. 1 stavebního zákona kolaudačním rozhodnutím se povoluje užívání stavby k určenému účelu, a je-li to zapotřebí, stanoví se podmínky pro užívání stavby. Obě rozhodnutí jsou konstitutivními správními rozhodnutími zakládajícími oprávnění stavebníka uskutečnit stavbu nebo její změnu a potvrdit zjištění, že dokončená stavba splňuje podmínky stavebního povolení a lze ji užívat k určenému účelu. V uvedených řízeních sice stavební úřad ověřuje projektovou dokumentaci, její obsah však posuzuje z hledisek ust. § 62 stavebního zákona, tj. z hledisek územního rozhodnutí, ochrany životního prostředí, zdraví života, obecně technických požadavků na výstavbu, charakteru užívání, souladu se zájmy dotčených orgánů státní správy, ochranou poskytovanou zvláštními zákony, apod. Obsah projektové dokumentace vymezený v § 18 prováděcí vyhl. č. 132/1998 Sb. předkládané pro stavební řízení posuzuje příslušný stavební úřad tedy především z veřejnoprávních hledisek a z toho hlediska, zda je vypracován autorizovanou osobou, neposuzuje však rozsah stavby a její technické řešení tak, jak je to individuálně sjednáváno mezi projektantem, dodavatelem a investorem. Z tohoto důvodu nemůže stavební povolení a kolaudační rozhodnutí nahradit autorizační osvědčení, nemůže totiž svědčit jako výstup o ověření znalostí žadatele o autorizaci. Zákon č. 360/1995 Sb. proto také dává pravomoc ověřovat znalosti žadatelů Autorizačním radám postupem podle zákona cestou autorizační zkoušky, nikoliv automaticky bez dalšího jen na základě úředních povolení staveb, které jsou předmětem praktické části zkoušky.

Z uvedených důvodů soud rozsudkem ze dne 21.3.2007 žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Uvedený rozsudek Městského soudu v Praze byl ke kasační stížnosti žalobce zrušen Nejvyšším správním soudem, a to toliko z důvodu procesní vady spočívající v tom, že Městský soud v Praze rozhodl ve věci rozsudkem, aniž rozhodl o návrhu žalobce na ustanovení právního zástupce, který žalobce uplatnil v podané žalobě.

Po vrácení věci Nejvyšším správním soudem Městský soud v Praze k žádosti žalobce o ustanovení právního zástupce (zakomponované do textu žaloby), k jejímuž přehlédnutí v řízení skutečně došlo, a to i v průběhu řízení, když na svou žádost žalobce nepoukázal ani při jednání před soudem, soud usnesením ze dne 22.1.2008 č.j. 9 Ca 385/20077-93 ustanovil žalobce zástupce – advokáta JUDr. Ivo Kulhánka. Při nařízeném ústním jednání pak soud bez ohledu na dříve uplatněné žalobní body z důvodu zachování lhůty podle § 35 odst. 7 s.ř.s. dal žalobci prostor pro obhajobu jeho tvrzení prostřednictvím odborně kvalifikovaného zástupce.

Zástupce žalobce při jednání kromě setrvání na původních žalobních tvrzeních žalobu doplnil o argumentaci, že žalobce vykonával činnost v daném oboru již po dobu 15-ti let na základě zvláštní způsobilosti k provádění stavebních prací, kdy toto osvědčení o zvláštní způsobilosti mu bylo uděleno na základě řízení před ministerskou komisí. V průběhu výkonu jeho odborné praxe na základě této způsobilosti nebylo proti žalobci vedeno žádné disciplinární řízení pro nějaké pochybení v jeho odborné praxi. Žalobce vykonal řadu projektů ohledně jednoduchých staveb, které byly schváleny a byly realizovány. Nyní mu tuto činnost napadené rozhodnutí znemožňuje, což žalobce považuje za závažný zásah do jeho práva jako občana. Uvedl, že žalobci je známo, že České komoře autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě byla svěřena způsobilost ověřovat odborné znalosti těchto osob, zdůraznil však, že tuto Komoru nelze pojímat jako školskou instituci, nemůže ani školskou instituci suplovat, a proto jejím úkolem je toliko ověřování již nabytých zkušeností a odborných znalostí v praxi. Praxe je také jednou i z podmínek k připuštění k autorizační zkoušce. Úkolem Komise tedy nemůže být známkovat znalosti, ale ověřit jejich uplatnění v praktickém životě. Její konečné rozhodnutí o udělení autorizace tak musí být objektivní a spravedlivé, musí vycházet ze všech zjištěných skutečností, které byly zjištěny v předmětném ověřování. V dané věci žalobce prokázal patnáctiletou praxi, prokázal, že své znalosti po dobu 15-ti let v odborné praxi uplatňoval. Zástupce žalobce dále poukázal na několik zásadních rozporů mezi způsobem autorského zjišťování a průběhem autorizační zkoušky, o čemž svědčí protokoly založené ve spise. Zásadní rozpor mezi závěrem a skutkovými zjištěními spatřuje v tom, že nebylo zohledněno, že v době zkoušky bylo žalobci xxx let, byl tedy v důchodovém věku, a také to, že žalovaná Komora nezohlednila, že žalobce v roce 1982 absolvoval pomaturitní studium i v oboru cen, rozpočtování, fakturace, stavebních prvků a konstrukčních systémů, o čemž svědčí vysvědčení žalobce. Tímto dokladem žalobce opět doložil, že jeho odborné znalosti dříve nabyté byly aktualizovány a tyto znalosti uplatňoval po dobu praxe více než 40 let v nejrůznějších funkcích i ve funkci stavbyvedoucího, kdy odpovídal za i větší pracovní kolektivy. V praxi tedy osvědčil schopnost své znalosti uplatňovat. Za zavádějící považuje žalobce skutečnost, že písemnou část zkoušky žalobce složil na výbornou, zatímco v ústní zkoušce neuspěl a není možné, aby se stalo to, že by v žádné části ústní zkoušky neuspěl vzhledem k jeho znalostem a vzhledem k výsledkům zkoušky písemné. Přitom hlavní náplní ústní části zkoušky byla odborná rozprava nad předloženou dokumentací. Zásadní rozpor je zde třeba spatřovat mezi tím, že dokumentace byla předmětem stavebního řízení a stavba podle ní byla vystavěna a zkolaudována a mezi tím, že v rozpravě - v ústní části zkoušky byla shledána jako nevyhovující. Pro žalobce je nepochopitelné, proč by orgán státního stavebního dohledu, když schválí projektovou

dokumentaci a za ní odpovídá, vyslovil jiný závěr než Komora, která nadto nenese žádnou odpovědnost za projekty svých členů a má jen disciplinární pravomoci, a to za situace, kdy pro všechny platí stejné právní předpisy. Je tedy rozpor mezi závěrem zkušební komise, která hodnotí dokumentaci žalobce jako nevyhovující, a závěrem orgánu státního stavebního dohledu, který ji považoval za vyhovující. Toto diametrálně odlišné hodnocení projektu navozuje důvodnou pochybnost, že průběh autorizační zkoušky nebyl veden objektivně. Žalobce neví, z jakých důvodů, ale je toho názoru, že Komise překročila meze svého správního uvážení či dokonce jej zneužila. Poukazuje na to, že současná doba se také vyznačuje určitou neúctou ke stáří a k nabytým zkušenostem a postup nebo výsledek autorizačního rozhodnutí, resp. rozhodnutí žalované, vlastně znemožňuje žalobci dále si přivydělávat k důchodu. Domnívá se, že mnohaletá činnost žalobce převyšuje výsledek zkoušky, že žalobce nevyhověl a to nebylo vzato v úvahu. Má zato však, že po formální stránce Komora nepochybila. Právní zástupce žalobce netrval na provedení důkazů navržených v podané žalobě s tím, že jsou součástí správního spisu, pokud jde o důkaz výsledkem předsedy zkušební komise žalovaného, zmínil pochybnosti o tom, že by si tento předseda pamatoval ještě průběh zkoušky. Poukazuje spíše na to, že průběh této zkoušky je nedostatečně zachycen v protokolech, i když autorizační řád nestanoví určitá hlediska či postupy, jak toto má být zachyceno, nesouhlasí s tím, že ve zmíněném dokladu, kterou je dokumentace předkládaná k autorizační zkoušce, nejsou uvedeny důvody, jaká kritéria a v čem žalobce tu praktickou zkoušku nesplnil. Domnívá se, že i část protokolu, kterou je příloha k protokolu o zkoušce odborné způsobilosti, je nepřezkoumatelná, neboť jsou zde pouze kladeny zkušební otázky a hodnocení spočívá v razítku nevyhověl.

Právní zástupce žalované při jednání uvedl, že žalobce byl připuštěn k vykonání autorizační zkoušky podle novely zákona č. 360/1992 Sb. Komora je k provedení autorizační zkoušky zákonem výslovně zmocněna a mimo jiné zvažovala dosavadní vzdělání, i pomaturitní studium žalobce, což je zřejmé ze správního spisu, podle něhož měla k dispozici i vysvědčení předkládané při dnešním jednání a stvrzené ČKAIT dne 7.2.2005. Žalovaná poukázala na posun od původní žalobní námitky, že by Komora nebyla oprávněná zkoumat odborné znalosti uchazeče z důvodu technického vývoje a tento posun spatřuje v tom, že dnes žalobce namítá, že řízení před zkušební komisí bylo nespravedlivé, přičemž tuto nespravedlnost spatřuje v jediném argumentu, totiž v nesouladu mezi zkouškou ústní a zkouškou písemnou. Žalovaná k tomu zdůrazňuje, že zatímco písemná zkouška ověřovala jiný předmět znalostí, a to znalosti právních předpisů, tak právě zkouška ústní ověřovala uplatňování znalostí v praxi, ono ověření odborných znalostí, které akcentuje žalující strana, onu schopnost přenést teoretické znalosti do praxe. Žalobce však ani v jednom okruhu této ústí části zkoušky ohledně odborných znalostí neuspěl, tato část ústní zkoušky nemá věcnou návaznost na písemnou zkoušku, v níž žalobce uspěl. V daném řízení nebyly vzneseny námitky správnosti odpovědi žalobce proti nesprávnému hodnocení jeho odpovědi komisí, jen zde bylo zdůrazňováno uplatnění odborných znalostí a zkušeností žalobce, a k tomu se žalovaná vyjádřila. Poukazuje na to, že žalobce poté, kdy po uplynutí jednoho roku podal novou žádost o udělení autorizačního oprávnění ani s touto žádostí u jiné zkušební komise, v jiném prostředí opětovně neuspěl. Žalovaná postupovala již tak, že svěřila průběh této zkoušky jiné Komisi (žalobce byl také zkoušen u Svazu podnikatelů) a dospěla k témuž závěru. Uvádí, že v dané věci nebyl ani důvod žalobce jakkoliv perzekuovat, znemožňovat mu další výdělečnou činnost. Upozornil, že Komora je garantem autorizace a žalobce bohužel nesplnil jednu ze základních podmínek pro udělení autorizačního oprávnění. Zástupce žalované uvedl, že zákon nepředepisuje formality, formální náležitosti protokolu o zkoušce, ponechává hodnocení na komoře. Pokud žalobce měl za to, že odpovědi při zkoušce byly správné, avšak byly hodnoceny komisí nesprávně, bylo na něm, aby prokázal, že tomu tak bylo.

Jednatel žalované poukázal na protokol o průběhu zkoušky s tím, že členové zkušební komise kladou žadateli otázky, ty jsou zde formulovány, žadatel si pak na kusu papíru připravuje ústní odpověď, pokud není na tomto protokolu nic jiného než písmo zkušební komisaře a žádná poznámka žalobce, pak žalobce buď nechtěl nebo nevěděl, jak na tu otázku odpovědět. Právní zástupce žalovaného upřesňuje, že jde o části listů založených ve spise k dokumentaci předkládané k autorizační zkoušce opatřené razítkem komory se jménem Mgr. B.

K uvedenému přednesu žalovaného zástupce žalobce namítl, že důkazní břemeno by bylo možné unést jedině v případě, kdyby zde existoval objektivní důkaz, přezkoumatelný protokol o jasném průběhu zkoušky.

Na základě doplněného řízení o právní argumentaci žalobce Městský soud v Praze znovu přezkoumal napadené rozhodnutí s přihlédnutím k nově vzneseným námitkám týkajícím se hledisek praxe žalobce a průběhu autorizační zkoušky ve vzájemné souvztažnosti se žalobními námitkami vznesenými v písemně podané žalobě.

Soud předně neshledal důvody ke změně právního názoru ohledně aplikace ust. § 8 odst. 6 zákona č. 360/1992 Sb. při stálém a nezměněném skutkovém stavu věci, když stále platí to podstatné, že cílem a účelem autorizační zkoušky podle § 8 odst. 6 zákona č. 360/1992 Sb. je v návaznosti na normy komunitárního práva ověření odborných znalostí i u osob, které určitý stupeň odborného vzdělání získali a že Komoře nelze odepřít její oprávnění ověřovat i u žalobce nabyté odborné vzdělání postupem autorizační zkoušky tak, jak byl již výše k výkladu citovaného zákonného ustanovení uvedeno. Z uvedených důvodů proto ani doložené vzdělání včetně pomaturitního a tvrzená dosavadní letitá praxe žalobce a jeho věk nejsou kritérii způsobilými zvrátit nezbytnost složení autorizační zkoušky včetně učiněných závěrů Komory. Žalobce tak, kromě svých pouhých domněnek, nenastínil žádné jiné okolnosti, které by zavdali příčinu k pochybnostem o seriózním postupu zkušební komise a jejích jednotlivých členů např. z důvodu věku žalobce. Soud se musel řídit tím, že žalobce je stále ve svém věku činný, má zájem o udělení autorizačního oprávnění, o výkon povolání autorizovaného technika, a proto i on je povinen podrobit se autorizační zkoušce a jejímu hodnocení tak, jak to nezbytně vyžadoval zákon s účinností od 1.1.2005. Stejně jako v původním řízení soud nemohl přisvědčit žalobci v jeho námitkách rozporu mezi skutečností, že žalobcovy projekty v jeho reálné činnosti obstály před orgány státního stavebního dohledu a mezi výsledkem odborné autorizační zkoušky v její praktické ústní části, totiž v rozpravě nad vypracovaným a stavebním úřadem schváleným projektem, neboť takový rozpor není v dané věci relevantní. Soudu nezbyvá než opakovaně uvést, že k udělení autorizace je zapotřebí složení autorizační zkoušky jako způsobu a výsledku ověřování míry znalostí, a to i praktickými, tedy nad projekty, které byly případně žadateli realizovány na základě rozhodnutí státního stavebního dohledu. Přitom se neověřuje realizace těchto projektů, nýbrž určitá míra znalostí žadatelů, k jejímuž zjištění předložené projekty toliko slouží. Lze si představit, že nad projektem určité metodiky je ověřována i znalost např. alternativy jiného výpočtu či jiných stavebních konstrukcí pro účely hospodárnosti staveb při úsporách energií nebo rozmanitosti v užití materiálů apod. Projekt, který je předmětem rozpravy, tak jen tím, že byl stavebním úřadem ověřen a stavba byla podle něj realizována, nemusí být při autorizační zkoušce bez dalšího podkladem odůvodňujícím automatické úspěšné absolvování autorizační zkoušky.

Nezbývá než opakovaně zdůraznit to, co bylo již uvedeno výše, totiž, že ve stavebním řízení stavební úřad ověřuje projektovou dokumentaci zejména z veřejnoprávních hledisek chráněných zájmů, konkrétní odborný obsah projektové dokumentace pak garantuje dohled nad tím, zda tato dokumentace byla vypracována autorizovanou osobou. Stavební dohled

není zaměřen na ověřování kvalifikačních předpokladů autora projektu k výkonu vybraných a dalších odborných činností a k výkonu jeho profese, která vzhledem k povaze činnosti (projektování, vedení realizace staveb) může ohrožovat životy a zdraví osob a majetek. Osoba autorizovaná má odpovědnost za odbornou úroveň nejen vybraných činností, jejichž definice byla vymezena v § 46a stavebního zákona, ale i za další odborné činnosti, jejichž úprava byla přijata v ust. § 17 - 19 novelou zákona č. 360/1992 Sb. a, které je autorizovaná osoba oprávněna vykonávat.

Česká komora autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě jako profesní a uznávací organizace je dle § 23 a násl. zákona č. 360/1992 Sb. samosprávnou a stavovskou organizací, která v přenesené působnosti vykonává státní správu na úseku autorizace a povinně sdružuje autorizované osoby, zejména uděluje, odnímá a pozastavuje autorizaci, vede seznamy autorizovaných osob, dohlíží nad výkonem jejich činnosti, organizuje zkoušky odborné způsobilosti uchazečů o autorizaci, vede disciplinární řízení s autorizovanými osobami, pokud poruší předepsanou povinnost a kontroluje a zabezpečuje odbornost výkonu této profese. Vliv státu je jen nepřímý, Komora je samosprávná i v tom, že si sama prostřednictvím vlivu svých členů stanoví, mimo jinou svou působnost i podrobnosti o podmínkách autorizace v autorizačním řádu.

Žalovaná přijala Autorizační řád České komory autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě dle § 30 odst. 1 cit. zákona, schválený dne 6.9.2004, v němž si stanovila i pravidla a postup při provádění autorizační zkoušky. Těmto postupům se žadatelé podrobují při vědomí toho, že jde o schválený interní stavovský předpis. V ust. § 10 cit. Autorizačního řádu je upraveno hodnocení autorizační zkoušky bez přítomnosti uchazeče, a to klasifikací „vyhověl“ nebo „nevyhověl“ s tím, že se o tom zkušební komise (ustavena dle pravidel uvedeného předpisu) usnáší většinou hlasů. O výsledku zkoušky pak informuje předseda žadatele ihned po rozhodnutí komise. O provedené zkoušce pořídí komise zápis na předepsaném tiskopisu, zápis podepíše všichni přítomní členové komise. V případě klasifikace „nevyhověl“ žadatel svým podpisem na tiskopisu stvrdí, že mu byly uvedeny důvody, pro které ve zkoušce nevyhověl. Odmítne-li žadatel tiskopis podepsat, předseda komise tuto skutečnost na tiskopise vyznačí.

Uvedená metodika hodnocení výsledků zkoušky u žalobce je zřejmá z protokolu o zkoušce a z její přílohy vydaných dne 8.6.2005. V protokolu jsou uvedeny důvody, pro které žalobce u zkoušky neuspěl, konkrétně to, že žalobce má základní neznalosti a neprokázal ani praktické zkušenosti v oboru pozemních staveb předpokládané pro výkon autorizované osoby. V příloze protokolu je kromě vyhovujícího výsledku nad částí zkoušky týkající se právních znalostí konkrétně uvedeno v jakých zkušebních směrech nevyhověl, konkrétně ve zkušebních otázkách ohledně energetických požadavků na budovy, povinností stavebního dozoru při zař. staveb, svahování stavební jámy, návrhu obalových konstrukcí dle ČSN 730540, druhů povlakových krytin, dále nevyhověl při rozpravě nad projektem organizace výstavby, při pohovoru nad předloženou projektovou dokumentací z hlediska obsahových požadavků, materiálové skladby a závazných předpisů pro zpracování a návrh. Dle protokolu i přílohy byl žalobce seznámen s výsledkem zkoušky a svým podpisem uvedené skutečnosti stvrdil. Protokol ani příloha neobsahují žádné námitky proti průběhu zkoušky ani proti členům zkušební komise, žalobce podpis neodmítl. Ze spisu žalované je dále zřejmé, že žalovaná vycházela i z písemného hodnocení žalobcem předložené konkrétní projektové dokumentace, když v listině označené jako „Dokumentace předkládaná k autorizační zkoušce“ ze dne 27.4.2005 je obsaženo konkrétní hodnocení této dokumentace jako nevyhovující se záznamem chyb v označených částech výkresu včetně nemožnosti opravy a vázaností žalobce požadavky investora.

Na základě uvedených skutečností má soud zato, že nejsou dány důvody pro zpochybnění průběhu zkoušky a hodnocení jejich výsledků, rovněž s přihlédnutím k tomu, že žalobce v řízení před soudem předeslal, že nemá žádné výhrady proti formálnímu průběhu zkoušky. Jediné, co proti výsledkům zkoušky namítal, a to až v novém, doplněném

řízení před soudem je nepřezkoumatelnost vyhodnocení odpovědí žalobce závěru zkoušky. Uvedenými námitkami však žalobce v dané věci překračuje rozsah a účel přezkumné činnosti soudu. Soud již v původním rozsudku žalobci nastínil, že není úkolem soudu prověřovat odbornou náplň zkoušky, tj. správnost odpovědí na zadané otázky, k čemuž by musel sloužit stavovsky stanovený podrobnější protokol o autorizační zkoušce, nýbrž toliko to, zda žalovaná při provádění autorizační zkoušky nepřekročila své pravomoci při ověřování znalostí potřebných pro výkon potřebných odborných činností v rozporu se žalobcem namítaným ust. § 8 odst. 6 zákona č. 360/1992 Sb., případně i svými vnitřními předpisy.

Soud ze založené dokumentace o průběhu a výsledků autorizační zkoušky žalobce neshledal žádné důvody pro úvahu, že by Komora překročila své pravomoci a pochybila v rozporu s jí přijatými předpisy o autorizační zkoušce. Zkušební komise zadala žalobci několik zkušebních otázek z oboru, rozpravu nad dokumentací zhodnotila s konkrétními závěry, které odůvodnila v protokole a k němu připojené příloze, přičemž je zřejmé, že měla k dispozici i odborné hodnocení dokumentace k předkládané zkoušce ze dne 27.4.2005 (chybné výkresy, nedostatek opravy konkrétních částí výkresu, přednostní požadavky investora). Výsledky hodnocení nejsou hraniční, vypovídají ve vzájemné souvztáhnosti jednoznačně o nízké míře přednesených znalostí a za situace, kdy ani žalobce při zkoušce neuvedl nic, čímž by obhájil či alespoň jen naznačil svůj názor na nesprávnost hodnocení komise a správnost svých odpovědí, nemá soud žádný podklad, z něhož by mohl usuzovat na libovůli či svévoli hodnocení zkušební komise. Žalobcovy námitky nepřezkoumatelnosti protokolu se proto jeví jen jako účelové a nerelevantní pro okolnosti, za kterých probíhala u žalobce autorizační zkouška. Způsob vedení zkoušek byl schválen a stanoven vnitřními předpisy samosprávné organizace, žalobce se zkoušce takto podrobil a v jejím průběhu ani žádnými námitkami nezavdal důvod, pro který by v jeho případě bylo třeba protokol doplňovat o zdokumentování přesných odpovědí žalobce a případných polemik se zkušební komisí.

Na základě všech shora uvedených skutečností Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žalovaná ve svém závěru o neudělení autorizace žalobci nepochybila, když vycházela z náležitého podkladu, jímž bylo výstupní hodnocení autorizační zkoušky, při níž svými požadavky na znalosti žalobce neporušila ust., § 89 odst. 6 zákona č. 360/1995 Sb.. Z uvedených důvodů Městský soud v Praze podle § 78 odst. 7 s..s. podanou žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s..s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu soud nepřiznal náhradu nákladů řízení a žalovaný výslovně u ústního jednání náhradu nákladů řízení nepožadoval.

Ve druhém výroku tohoto rozsudku soud určil odměnu ustanoveného právního zástupce žalobce za zastupování žalobce před Nejvyšším správním soudem v řízení o kasační stížnosti a soudem spočívající v nákladech právního zastoupení za úkony právní služby v řízení před Nejvyšším správním soudem a Městským soudem v Praze (převzetí zastoupení v řízení, prostudování spisu, účast při jednání a při vyhlášení rozsudku) po 2.100,- Kč a po 1050 Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f/, § 11 odst. 2 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb.). Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny paušálními částkami ve výši 300 Kč za každý úkon. Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, činí částku 8.950,- Kč., která bude soudem vyplacena k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Ivo Kahánka, advokáta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. zákona č. 150/2002 Sb.(s.ř.s), a

to ve lhůtě do dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu.

V Praze dne 15. února 2008

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
P.